

מ"ת (חדרה) 53899-10-24 - מדינת ישראל ע"י נ' עבד אלרחמאן מחאג'נה (עציר) ע"י

בית משפט השלום בחדרה

מ"ת 53899-10-24 מדינת ישראל נ' מחאג'נה(עציר)
תיק חיצוני: 004938/2024

לפני כבוד השופט אלכס אחר

מבקשת
נגד
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מיכל אפלבוים

משיב
עבד אלרחמאן מחאג'נה (עציר) ע"י ב"כ עו"ד
ג'מיל ג'בארין

החלטה

בפני בקשה לפיה מבוקש להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים וזאת מתוקף העמדתו לדין בגין ביצוע עבירה של חברות בארגון טרור, עבירה לפי סעיף 22(א) לחוק המאבק בטרור, תשע"ו - 2016.

בהתאם לעובדות כתב האישום, המשיב נעצר ביום 7/10/24 ומספר חודשים עובר למעצרו ועד למעצרו האמור לעיל, גילה המשיב עניין הולך וגובר בארגון דאע"ש ופעילותו. המשיב, פיתח הזדהות אידיאולוגית עם פעולות הארגון, ערכיו ומטרותיו.

במהלך התקופה, נהג המשיב להיכנס לאתרי אינטרנט וקבוצות טלגרם וכן צפה בסרטונים ברשת החברתית "טיק טוק", בכולם הוצגו תכנים המזוהים עם ארגון דאע"ש, ובין היתר, צפה בסרטונים המתעדים את פעילות הארגון. המשיב צרך תכנים אודות פעילות הארגון והאידיאולוגיה שלו, צפה בסרטונים ותמונות המתעדים פגיעי טרור שביצע הארגון ואף הוריד למכשיר הטלפון הנייד שלו, מספר חוברות העוסקות בהכנת חומרי נפץ ומטעני חבלה וחומרים דתיים שונים בנושא האידיאולוגיה של הארגון.

במהלך התקופה ועל רקע הזדהותו האידיאולוגית של המשיב עם ארגון דאע"ש, הוא החליט להצטרף

כחבר בארגון. זמן קצר עובר לתאריך 13/8/24, במועד שאינו ידוע במדויק למבקשת, איתר המשיב ברשת האינטרנט את נוסח השבועה לארגון ולמנהיגו הנוכחי. לאחר מכן, קרא המשיב בקול את נוסח השבועה ובכך נשבע אמונים לארגון דאע"ש ולמנהיג הארגון (להלן: "השבועה" או ה"ביעה") והחל ממועד זה ראה את עצמו כחבר הארגון וכמי שמחויב לארגון ולמנהיגו.

בהמשך לכך העביר המשיב את השבועה בכתב, באמצעות אפליקציית ה"טלגרם", בארבע הזדמנויות שונות בחודשים אוגוסט - אוקטובר 2024, לגורמים שונים הקשורים בארגון או תומכים בו, זאת במטרה להוכיח חברותו בארגון ובין היתר במטרה להצטרף לקבוצות התומכות בארגון.

כמו כן, בהזדמנויות שונות, גם לפני מתן השבועה כמתואר לעיל וגם לאחריה, חיפש המשיב ברשת האינטרנט תכנים הקשורים ב"מות קדושים", לחימה בכופרים והריגתם, צידוקים לביצוע פיגועי התאבדות וכן שוחח עם חבריו על תפיסת הדת בנוגע לביצוע פיגועים שונים כנגד אזרחים או חיילים ישראלים. בנסיבות אלה, המשיב הביע את רצונו למות כ"שהיד" ואף כתב צוואה אווהה שמר במכשיר הטלפון שלו.

המשיב במעשיו המתוארים לעיל הצטרף לארגון הטרור דאע"ש והיה חבר בו, כך על פי עובדות כתב האישום.

ביום 6/11/24 התקיים בפני דיון במעמד הצדדים, במהלכו הודיע ב"כ המשיב כי לאחר שצילם את חומר החקירה ולמד אותו, הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה כך גם לקיומה של עילת מעצר.

לצד זאת, לאור העובדה כי עסקין במשיב בן 19 שנים ללא הרשעות קודמות, אשר הגיע ממשפחה נורמטיבית, ונמצא במעצר מחודש אוגוסט 2024, סבר בא כוח המשיב כי ניתן לאיין את מסוכנותו באמצעות שחרורו בתנאים מגבילים, לרבות הטלת איסור של שימוש באמצעים טכנולוגיים שונים.

לדיון זה התייצבו 5 מפקחים בהם אמו של המשיב, דודיו ובן הדוד אשר נחקרו על ידי, ונמצאו כמפקחים טובים וראויים, פרט למר הייתם מחאג'נה כך שביחס לארבעה מהם נקבע כי ניתן לתת את האמון הנדרש לקיום מלאכת הפיקוח, (אולם כפי שיוצג בהמשך, לא די בכך וזו רק המשוכה הראשונה).

המבקשת התנגדה לבקשת בא כוח המשיב. לעמדתה מדובר במשיב שלא ניתן לאיין את מסוכנותו אלא על דרך מעצרו וזאת נוכח חומרת העבירה המיוחסת לו בכתב האישום ונסיבות ביצועה, וודאי לאור התקופה הביטחונית הרגישה בה נתונה מדינת ישראל מיום 7/10/23.

לאחר ששמעתי את הצדדים והתרשמתי מהמפקחים המוצעים ובהתאם לפסיקה ולשון החוק המחייבים לבחון את האפשרות של אין המסוכנות שלא על דרך המעצר, הפניתי את ענייני של המשיב לשירות המבחן וזאת על מנת שיוגש תסקיר מעצר בענייני, תוך הדגשה ברורה כי אין בכך כדי לייצר צפייה כלשהי בקרב המשיב, בא כוחו והמפקחים, ואין כמובן בכך כדי להגביל את עמדתה של המבקשת.

המשיב נותר במעצר עד החלטה אחרת ותסקיר המעצר בענייני הוגש ביום 30/12/24.

בהתאם לתסקיר המעצר עולה כי עסקינן במשיב רווק, בן 19 שנים, תושב אום אל פאחם אשר טרם מעצרו התגורר בבית הוריו ועבד במשך כשנתיים בחלוקת סחורה במפעל תבלינים אשר שייך לאביו.

המשיב גדל במשפחה נורמטיבית, בבעלות אביו מפעל לתבלינים ואמו עו"ס בעיריית אום אל פאחם,

סיים 12 שנות לימוד וקיבל תעודת בגרות מלאה, שלל בעיות מיוחדות במהלך לימודיו וציין כי הישגיו הלימודיים היו גבוהים.

שירות המבחן ניסה להתייחס לנסיבותיו האישיות של המשיב כפי שהוצגו ע"י בא כוחו בדיון וזאת ביחס למשבר הרגשי אותו חווה בעקבות מות חברתו, אולם המשיב בחר שלא לפרט בנושא ושירות המבחן לא התרשם ממצוקה רגשית חריגה על רקע זה, (בניגוד לדברי בא כוחו).

המשיב התייחס לעבירה המיוחסת לו בכתב האישום ולנסיבות ביצועה, ציין כי למרות שידע כי מעשיו פסולים, הרי שעשה זאת לאור סקרנות ורצון לייצר תחושת שייכות ומשמעות אישית, עם זאת, הוא הדגיש כי אינו משתייך או מזדהה עם ארגון או תנועה פוליטית כלשהי, וכי הוא ובני משפחתו מגנים מעשים אלימים בדרך כלל, וכן כל אלימות שמקורה ברקע לאומני או אידיאולוגי.

באשר למצבו של המשיב במהלך מעצרו, שירות המבחן התרשם כי המשיב נתון במצוקה מסוימת אם כי זו מותאמת למצבו ושירות המבחן לא התרשם מקיומו של מצב מסוכן וחמור כלשהו.

באשר להערכת הסיכון, שירות המבחן התרשם כי מדובר במשיב שטרם גיבש לעצמו זהות עצמאית בשלה ובוגרת, הוא נטול הרשעות קודמות ואף נטול דפוסי אישיות אנטי סוציאליים או עברייניים מושרשים. שירות המבחן התרשם כי עסקינן במשיב בעל נטייה להיגררות אחר הרוב ולפעול מבלי יכולת להפעיל שיקול דעת מאוזן ובוגר במצבי לחץ.

בשקלול כל הגורמים והרכיבים הרלוונטיים העריך שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד.

באשר לחלופת המעצר המוצעת ולמקום הפיקוח המוצע, שירות המבחן התרשם מהמפקחים כאנשים רציניים ואחראיים אשר מנהלים אורח חיים נורמטיבי ובעלי ערכים ונורמות התואמות את החברה ועל כן העריך כי המפקחים המוצעים יכולים לעמוד במלאכת הפיקוח ומבינים את הנדרש מהם, גם במצב בו יעצר המשיב עד תום ההליכים בפיקוח אזוק אלקטרוני.

במצב דברים זה ולאור האמור בתסקיר, גיבש שירות המבחן עמדה לפיה הומלץ על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים בפיקוח אזוק אלקטרוני בהתאם לחלופה המוצעת וזאת לאור העובדה שמעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריאח עלול להגביר את הסיכון הפוטנציאלי, לאור גילו הצעיר ומאפייני העבירות המיוחסות לו ומאפייני אישיותו של המשיב כפי שפורטו בהרחבה בתסקיר.

עוד הדגיש שירות המבחן כי לאור גילו הצעיר של המשיב והקושי בהצבת גבולות לעצמו ולסביבה, הרי שמעצרו בפיקוח אזוק אלקטרוני, יהיה בו כדי לעמוד בתנאי השחרור, ולהגביל את תנועתו וחירותו של המשיב במידה הנדרשת וזאת כמובן לצד ביטוח פיקוח אנושי הדוק והטלת צו פיקוח מעצרים למשך 6 חודשים. בנוסף, המליץ שירות המבחן על הטלת מניעה של שימוש באמצעים טכנולוגיים.

לאחר ששמעתי את הצדדים, ועל מנת שלא לסכל את המלצת שירות המבחן לכשעצמה ומבלי שהדבר יגביל את עמדת בית המשפט או ייצר ציפייה קונקרטית בקרב המשיב ובני משפחתו, מצאתי לנכון להשלים את המלצת שירות המבחן בביצוע בדיקת היתכנות במקום הפיקוח ע"י יחידת הפיקוח של האזוק האלקטרוני. ביום 12/1/25 התקבלה חוות דעת חיובית לפיה האזוק במקום הפיקוח המוצע ישים בכפוף להשלמת ההסתייגויות המפורטות בסעיף 1 לחוות הדעת.

ביום 14/1/25 התקיים בפני דיון במעמד הצדדים, כל צד חזר על עמדתו כפי שהוצגה זה מכבר והחלטה בעניינו של המשיב נדחתה ליום 23/1/25.

דיון והכרעה:

תחילה יש לבחון את קיומן של ראיות לכאורה, בהמשך את קיומה של עילת המעצר ולאחר מכן יש לשקול האם ניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב באמצעות שחרורו או על דרך מעצרו בפיקוח אזוק אלקטרוני, כך שהפגיעה בחירותו תהא פחותה ובהתאם למידה הנדרשת.

באשר לקיומן של ראיות לכאורה, ב"כ המשיב הסכים כי על בסיס חומר החקירה אכן קיימות ראיות לכאורה במידה הנדרשת. לאחר שגם אני עיינתי בחומר החקירה, מצאתי כי אכן בעניינו של המשיב קיימות ראיות לכאורה במידה הנדרשת להליך זה וזאת בהתאם לעקרונות שהתוו והוכרו בפסיקה, (הלכת זדה ומבחן "אם נאמין"), כעולה מהאמור בפרוטוקול מיום 6/11/24.

באשר לקיומה של עילת מעצר, בעניינו של המשיב עסקין בעילת מעצר סטטוטורית, הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו - 1996 וגם על כך אין חולק כמובן ע"י ב"כ המשיב.

נשאלת עתה השאלה, האם ניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב באמצעות מעצרו עד תום ההליכים בפיקוח אזוק אלקטרוני כפי שהמליץ על כך שירות המבחן לצד הטלת פיקוח אנושי, או שמא מסוכנות זו לא ניתנת לאיין אלא על דרך מעצרו עד תום ההליכים כפי שסבורה המבקשת?

העקרונות שהותוו בפסיקה:

עניינים דומים של משיבים אחרים נדונו לא אחת בפסיקה וזאת על רקע המצב הביטחוני השורר במדינה עוד ממועד הקמתה. מדינת ישראל נדרשת לעמוד באתרים ביטחוניים פעם אחר פעם, וזאת לאור העובדה שהמדינות השכנות (שאינן שוחרות שלום) וארגוני הטרור מבקשים לפגוע קשות באזרחי המדינה ובמוסדות השלטון. רוחות מלחמה, לחימה והצורך הבלתי פוסק להגן על גבולות המדינה מחייבים את מדינת ישראל לגלות דריכות ומוכנות תמידית. אולם, לא אחת מצאנו כי לעיתים הצורך להגן הוא לא רק מפני האויב מבחוץ אלא גם מאלה המבקשים לכלותנו מבית.

אזרחי המדינה, כמשיב בעניינו, מחליטים לפעול מתוכנו נגדנו. במעשיהם הם מועלים באמון שניתן בהם ע"י המדינה, הם מזדהים עם מעשי הטרור של האויב ומנסים לפעול נגד אזרחי המדינה תוך אימוץ אידאולוגיה קיצונית שמטרתה לפגוע באזרחי המדינה, במנגנוני ובסמלי השלטון. אומנם מדובר בקומץ שאינו מאפיין את הכלל אך יש להוקיע קומץ זה מתוכנו ולעקור את העשבים השוטים מהחברה.

להלן יובאו החלטות של בית המשפט העליון אשר נדרש לא אחת לעסוק בסוגיה דומה לזו המונחת לפתחי, כדלהלן:

בש"פ 2113/15 חוסאם מריסאת נ' מדינת ישראל - "וידגש: עבירות נגד בטחון המדינה, אף שאינן שוללות, מניה וביה, כל שיקול וכל בדיקה של חלופת מעצר אפשרית, הרי שהן מצדיקות בדרך כלל את מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים, נוכח החשש שמי שמואשם בהן עלול להמשיך לסכן את בטחון המדינה, אף אם לא הובאה ראיה קונקרטיה הצופה את המשך פעילותו המזיקה בעתיד (ראו: בש"פ 2975/06 אבו מדעם נ' מדינת ישראל, פסקה ((7.5.2006)). 13 יש גם לזכור כי תסקיר מעצר אינו תסקיר-חובה, וכפי שיש לבית המשפט שיקול דעת אם לאמץ או לדחות את המלצת התסקיר, כך יש לו שיקול דעת אם להורות מלכתחילה על הזמנת התסקיר אם לאו".

בש"פ 2886/15 מדינת ישראל נ' שריף חאלד אבו סאלח - "בנוסף לכך, צודקת המדינה כי

יש לתת את מלוא המשקל למסוכנות הברורה העולה מפעילות לאורך זמן המבטאת מחויבות נמשכת לארגון, גם אם פעילות זו לא הובילה באותו שלב למעשים קונקרטיים של אלימות בתחומיה של מדינת ישראל. על כן, אין די בהבחנות, הנכונות כשלעצמן, בין המשיבים לבין נאשמים אחרים שבית המשפט המחוזי החליט על מעצרם עד תום ההליכים, אלא יש לבחון האם נמצא בסיס מספיק לסתירת החזקה התומכת במעצרם".

במקרה זה, שירות המבחן המליץ על שחרור והמפקחים המוצעים היו טובים וראויים כבענייננו, ואף נשקלה האפשרות של הטלת איסור על שימוש בטלפון או אמצעי טכנולוגי אחר וחרף זאת נקבע שלא ניתן לאיין את המסוכנות אלא על דרך המעצר עד תום ההליכים.

בש"פ 6539/15 מדינת ישראל נ' כרים בן מורסל אבו סאלח - "ייתאמר בקול ברור וצלול, כי מדינת ישראל, במצב הביטחוני בו היא שרויה, אינה יכולה להרשות לעצמה את ה"מותרות" של התעסקות עם דאע"ש, כמו מדינות אחרות באירופה המתמודדות עם צעירים הנוסעים לסוריה ולעיראק כדי להילחם בשורות הארגון. ידע כל אחד כי לדאע"ש לא מתקרבים, ושומר נפשו ירחק מכל בדל של עיסוק בנושא. ענייננו בעבירות ביטחוניות בעלות אופי אידיאולוגי, ובמוטיבציה אידיאולוגית יש כדי לחזק את יסוד המסוכנות (בש"פ 369/12 מדינת ישראל נ' הכהן פס' (15.1.2012) 15)...".

בש"פ 9305/17 פלוני נ' מדינת ישראל - "בית משפט זה עמד לא פעם על החומרה והמסוכנות של פעילות בקשר עם ארגון דאע"ש - ייתאמר בקול ברור וצלול, כי מדינת ישראל, במצב הביטחוני בו היא שרויה, אינה יכולה להרשות לעצמה את ה"מותרות" של התעסקות עם דאע"ש, כמו מדינות אחרות באירופה המתמודדות עם צעירים הנוסעים לסוריה ולעיראק כדי להילחם בשורות הארגון. ידע כל אחד כי לדאע"ש לא מתקרבים, ושומר נפשו ירחק מכל בדל של עיסוק בנושא. ענייננו בעבירות ביטחוניות בעלות אופי אידיאולוגי, ובמוטיבציה אידיאולוגית יש כדי לחזק את יסוד המסוכנות (בש"פ 6539/15 מדינת ישראל נ' אבו סאלח, פסקה 15 (19.10.2015)).

ולאחרונה ממש:

"אכן, המשיב לא הצטרף בסופו של דבר לפעילות בדאע"ש, ואף לא ביצע מעשים קונקרטיים של אלימות. אולם, העניין שהביע בפעילות ואופיים המתמשך של מעשיו, כל זאת לצד התבטאויות שמעידות על הזדהות רגשית עם הארגון, מעידים על מסוכנות שלפי התרשמותי אינה ניתנת לאיין בעת הזו" (בש"פ 7186/17 מדינת ישראל נ' ג'אברין, פסקה 17 (19.9.2017)).

בש"פ 3379/16 אחמד בן נביל אחמד נ' מדינת ישראל - "למדינת ישראל די באתגרים מקומיים בדמות חמאס, ג'האד אסלאמי, החזית העממית, חזבאללה ועוד מיני מריעין בישין, ואין למדינה צורך ועניין ביבוא לשטחה של פעילות ארגונים נוספים כמו דאע"ש, בבחינת "ונוסף גם הוא על שונאינו". כפי שנזדמן לי לומר בעבר: "ייתאמר בקול ברור וצלול, כי מדינת ישראל, במצב הביטחוני בו היא שרויה, אינה יכולה להרשות לעצמה את ה'מותרות' של התעסקות עם דאע"ש, כמו מדינות אחרות באירופה המתמודדות עם

צעירים הנוסעים לסוריה ולעיראק כדי להילחם בשורות הארגון. ידע כל אחד כי לדאע"ש לא מתקרבים, ושומר נפשו ירחק מכל בדל של עיסוק בנושא" (בש"פ 6539/15 מדינת ישראל נ' כרים אבו סאלח פס' 15 (19.10.2015)).

ובקיצור, לא מתקרבים ולא נוגעים בדאע"ש, גם לא עם מקל ארוך, לא בשיטוט באינטרנט, לא באידיאולוגיה ולא חלילה בתכנון ובמעשים, כפי שמיוחס לעורר שבפנינו. לא אכחד כי "האימונים" בפיינטבול של מסארה יכולים להעיד על החובבנות של השניים, וכי מהודעות השניים עולה כי הם לא הגיעו לכדי שלב מתקדם של מעשים, אך תחילת מעשה במחשבה, והעורר חצה את הגבול. בהינתן כי בעבירה בטחונית עסקינן, ובהינתן חזקת המסוכנות והמסוכנות הטבועה בעבירות כגון דא, על רקע אידיאולוגי, אני סבור כי יש מקום לחלופת מעצר, כפי שהוצע על ידי העורר".

אין חולק כי קביעות אלה ואמירותיהם של שופטי בית המשפט העליון אשר נדרשו לעסוק בסוגיה זו לפני עשור, תקפות לא פחות לימים אלה וכל מילה נוספת תהיה מיותרת.

גם בימים אלה, ניצבת מדינת ישראל במלחמת קיום מול מספר חזיתות וברור שאין מקום וצורך להתמודד מול חזית נוספת, פנימית, מול אזרחי המדינה אשר מועלים באמון ומנסים לפגוע בביטחון המדינה ובשלום אזרחיה באמצעות הצטרפות לארגון טרור כזה או אחר.

יודגש כי אני ער לעמדת שירות המבחן, לגילו של המשיב, למפקחים המוצעים ולטיבם, כך גם לטענה כי מעצר עד תום ההליכים בפיקוח אזורי אלקטרוני לצד פיקוח אנושי יאיינו את המסוכנות ומנגד המעצר עד תום ההליכים עלול להוביל להשפעה שלילית על המשיב. שקלתי עמדה זו והשלכותיה משני ההיבטים, משיב מחד והמבקשת מנגד, האינטרס האישי מול האינטרס הציבורי, ההגנה על הפרט מול ההגנה על הציבור הרחב ובסיבות אלה באתי לכלל מסקנה כי לא ניתן לאיין את מסוכנות של המשיב אלא במעצרו עד תום ההליכים.

הטיבה לקבוע בעניין זה כב' השופטת וילנר במסגרת בש"פ 8177/20 מדינת ישראל נ' יאסמין גאבר, אשר בעניינה הוגש תסקיר חיובי והיא נותרה במעצר עד תום ההליכים, בין היתר כדלהלן: **בפרשה אחרת כתב השופט י' עמית, כי "לא מתקרבים ולא נוגעים בדאע"ש, גם לא עם מקל ארוך, לא בשיטוט באינטרנט, לא באידיאולוגיה ולא חלילה בתכנון ובמעשים" (ראו: בש"פ 3379/16 אחמד נ' מדינת ישראל, פסקה - ((2.5.2016) 5 והדברים יפים גם לענייננו".**

משכך ולאור העובדות המפורטות בכתב האישום ובנימוקי בקשת המבקשת למעצרו של המשיב עד תום ההליכים, ולאור המסוכנות שמקורה בעילת המעצר הסטטוטורית, שאינה ניתנת לאיון אלא במקרים חריגים בלבד, ולאור התקופה בה גילה המשיב עניין הולך וגובש בארגון דאע"ש, עובר למעצרו ועד אשר נעצר בפועל, מוביל אותי למסקנה כי אין זה המרה בו יאמץ בית המשפט את המלצת שירות המבחן שכמובן כשמה כן היא המלצה בלבד ואינה מחייבת את בית המשפט שכן אני קובע כי בנסיבות ענייננו מסוכנותו של המשיב לא ניתנת לאיון אלא במעצרו עד תום ההליכים.

על כן, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשפ"ה, 23 בינואר 2025, במעמד הצדדים הצדדים.